

Як зжерла все — за мить — моя провина  
І — на півнеба — пащеку неситу.  
І болю присмерк, й Евменід присутність,  
Що — з мороку, як спалахи червоні,

І від землі — ледь вловне коливання.  
Як звузивсь шлях — і спереду і ззаду,  
І голосіння поглина безодня.  
Камінням обернулись теревені,

Що вже по той бік нарікань і суму. —  
Самі вогні вигнання негасимі.  
За вітром — попіл, що — свій власний присуд.

Й одвічна ніч, що — за єдиний просвіт.  
Мій дім — мій костур, на який зіпруся. —  
Що прихисток, коли весь світ — гроза?

Лиш гідра пам'яті, яка слідом повзе.